

[Justitsministeren.]

navn efter indgåelse af ægteskab, står i afhængighedsforhold til det indgåede ægteskab med den naturlige konsekvens, at retten til at bære ægtemandens navn bortfalder ved hustruens indtræden i ny ægteskabelig stilling og hendes deraf følgende erhvervelse af en anden mands slægtsnavn.

Jeg skal ikke nægte, at reglen i visse tilfælde kan virke ret hård, og det er da også et af de områder, hvor det af justitsministeriet nedsatte navnelovsudvalg kan ventes at ville stille forslag om lempelser. Som sagen ligger, må vi imidlertid afvente et sådant forslag.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1277, fremsættelsen i tidenden sp. 2901).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Aksel Larsen: Om selve lovforslaget kan jeg vel nøjes med at henvise til, hvad jeg har sagt ved adskillige tidligere lejligheder, at det er noget vanskeligt for min gruppe at tage stilling til forslagene om at meddele de pågældende personer dansk indfødsret, eftersom vi ikke har store muligheder for, eller rettere sagt eftersom vi ingen muligheder har for at kontrollere, hvorvidt det er berettiget, at de enkelte personer får dansk indfødsret, og ligeledes savner mulighed for at kontrollere, hvorvidt der er flere, der burde have indfødsret, end de her foreslåede. Vi er jo ikke repræsenteret i det udvalg, der skal behandle dette lovforslag, og får således ikke lejlighed til at gennemgå sagerne og få alle mulige oplysninger, og vi vil derfor få svært ved at tage stilling til selve loven.

Når jeg tager ordet, er det, fordi der for nylig er kommet noget offentligt frem i forbindelse med en indfødsretssag, som jeg synes der var grund til at få nævnt, eventuelt drøftet, her i tinget. Det er kommet frem, at en landsdommer har forsøgt, så vidt jeg forstår ad omveje, at forhindre en ansøger i at få dansk indfødsret, at den pågældende landsdommer har anført aldeles urimelige begrundelser for sin modstand mod, at den pågældende fik dansk indfødsret, og at han har gjort det som en personlig hævnakt over for den pågældende.

Dette rejser to spørgsmål. Det ene og måske det vigtigste og principielle er: kan der være sikkerhed for, at ikke afgørelserne om indfødsrets meddelelse til denne eller hin ansøger bliver påvirket gennem sådan indflydelse eller henvendelse? Og dernæst det praktiske: hvad sker der med en embedsmand, i dette tilfælde med en landsdommer, som tillader sig at optræde på denne mildt sagt fantastiske måde og i sin offentlige begrundelse af sin optræden fremsætter en række positive og bevidste usandheder?

Jeg erkender, at det sidste spørgsmål vel vanskeligt kan besvares under behandlingen af dette lovforslag, og det kan være, at vi bliver nødt til at komme tilbage til det, når vi skal behandle spørgsmålet om ombudsmandsloven, idet det for mig at se kan være begrundelse for at udvide ombudsmandens arbejdsområde til også at omfatte dommere — men jeg vil da i hvert fald nævne det ved denne lejlighed.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Den højtærede indenrigsminister er forhindret i at være til stede, og i hans fravær vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning i anledning af de betragtninger, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu fremførte.

Det ærede medlem hentydede til en sag, som har været en hel del omtalt i pressen, og det første spørgsmål, det ærede medlem